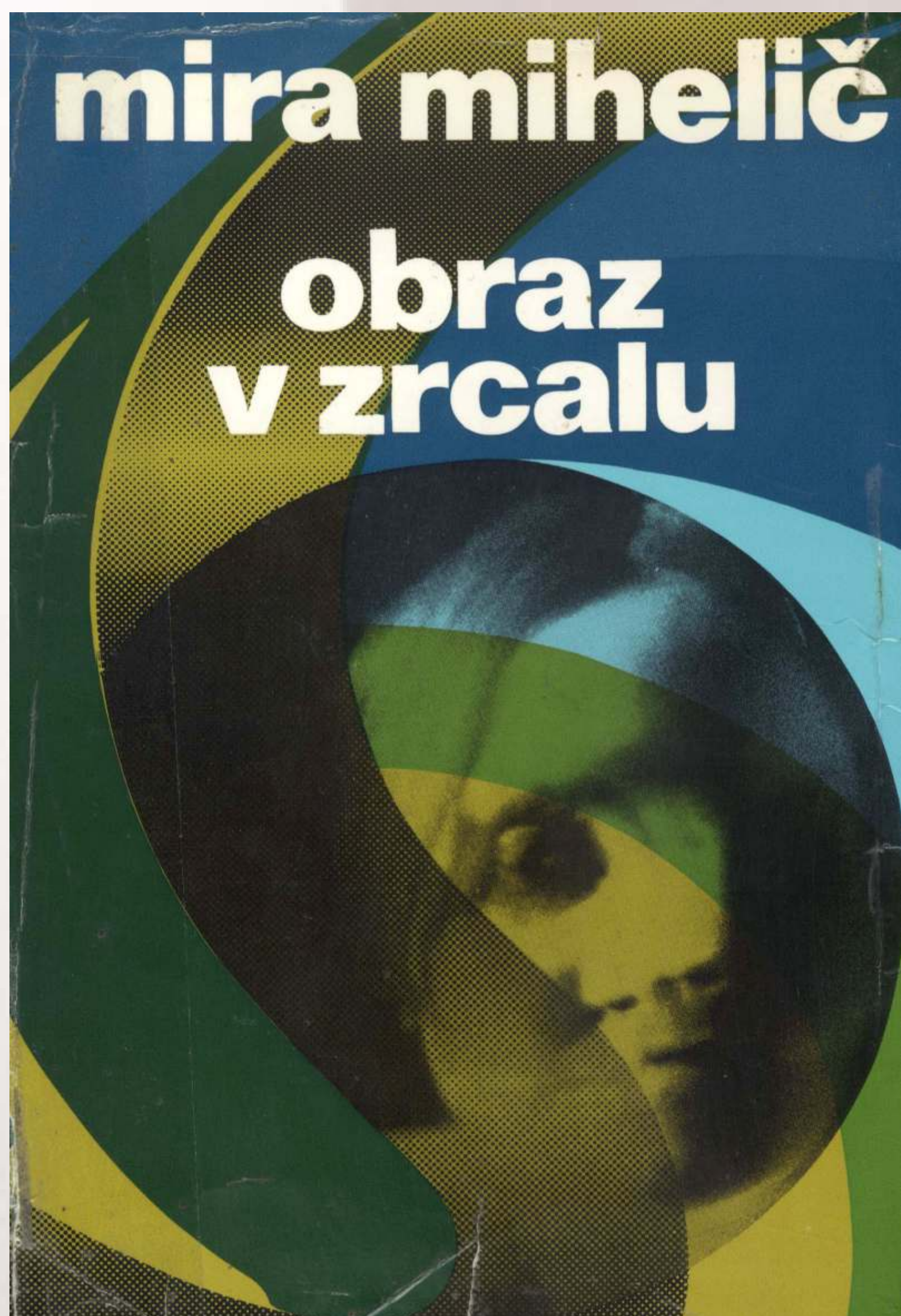
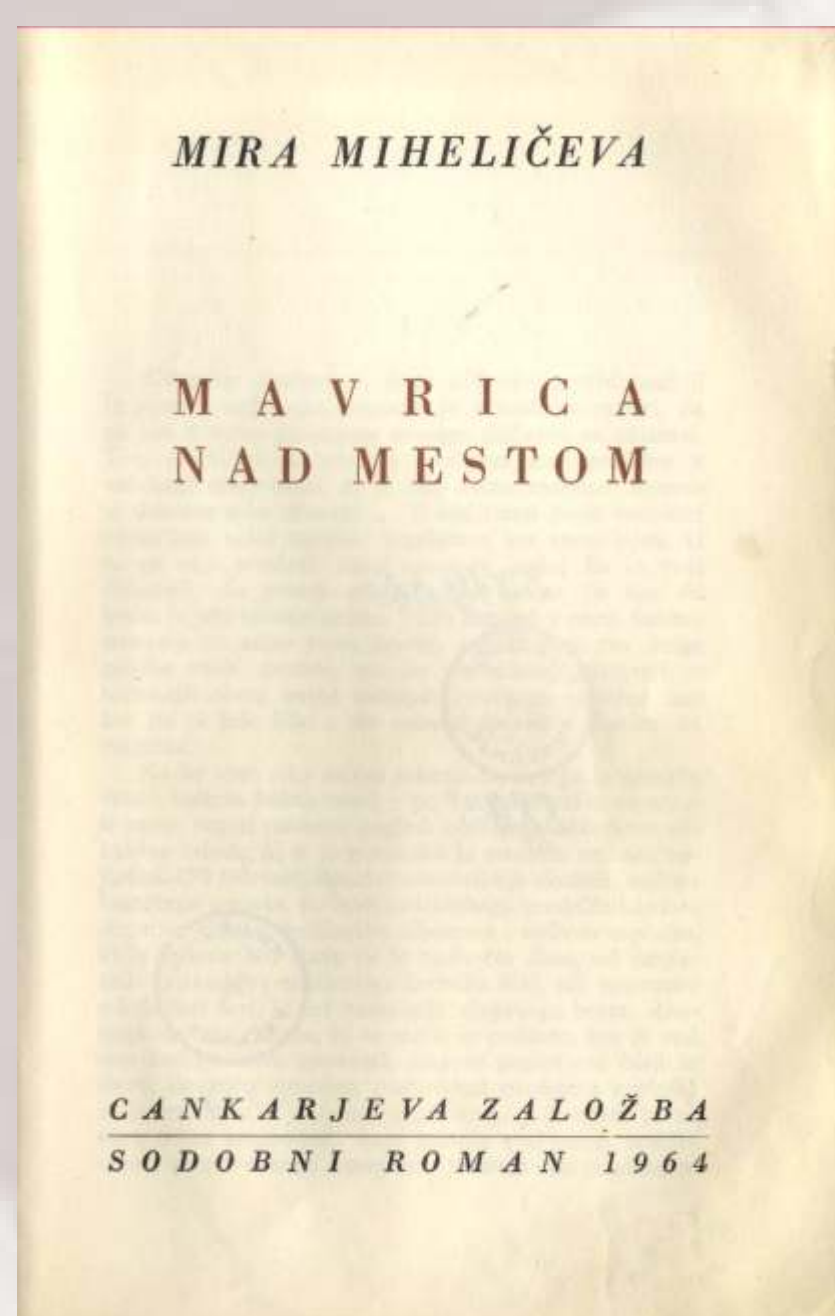

DELA ZA ODRASLE

Njeno literarno ustvarjanje za odrasle opredeljuje predvsem romanopisje, katerega največji del je oblikovan kot roman, družinska kronika meščanskega okolja. Samosvojost, s katero je Miheličeva oblikovala pripovedni svet svojih romanov, se kaže v poudarjanju dogajalnega konflikta med literarno osebo, ki je navadno ženska, temperamentna, svojeglava, občutljiva in čustvena, s tem, kar predstavlja njeno neposredno okolje, družino, dom, družbeno situacijo in družbeni status.

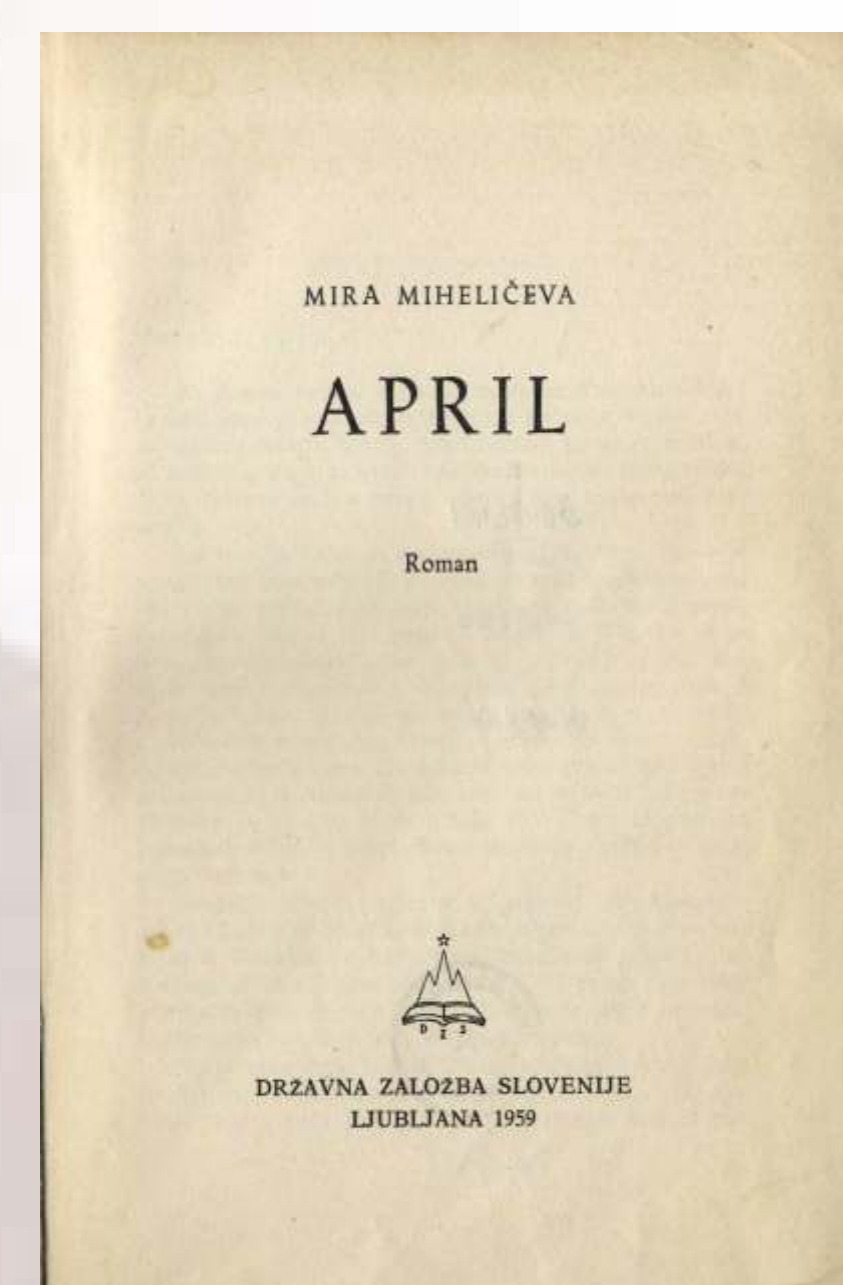
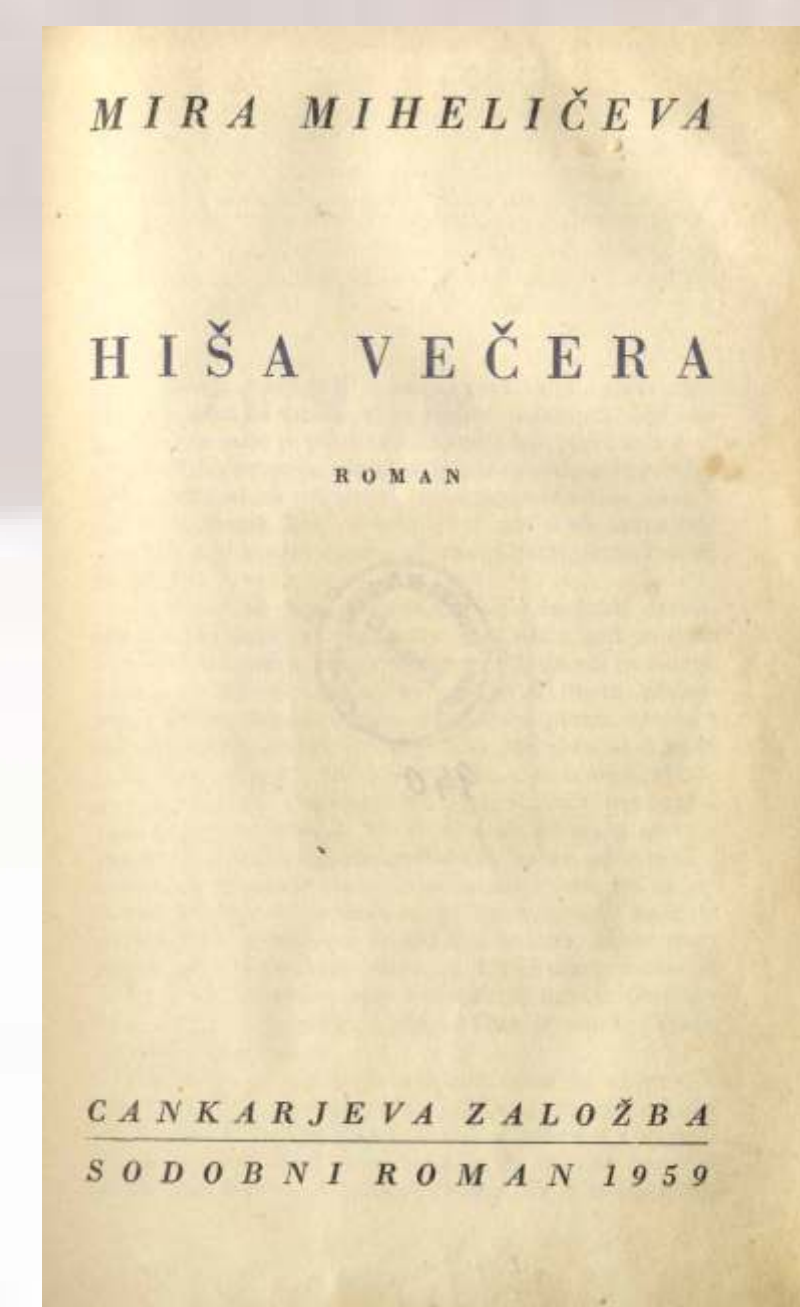
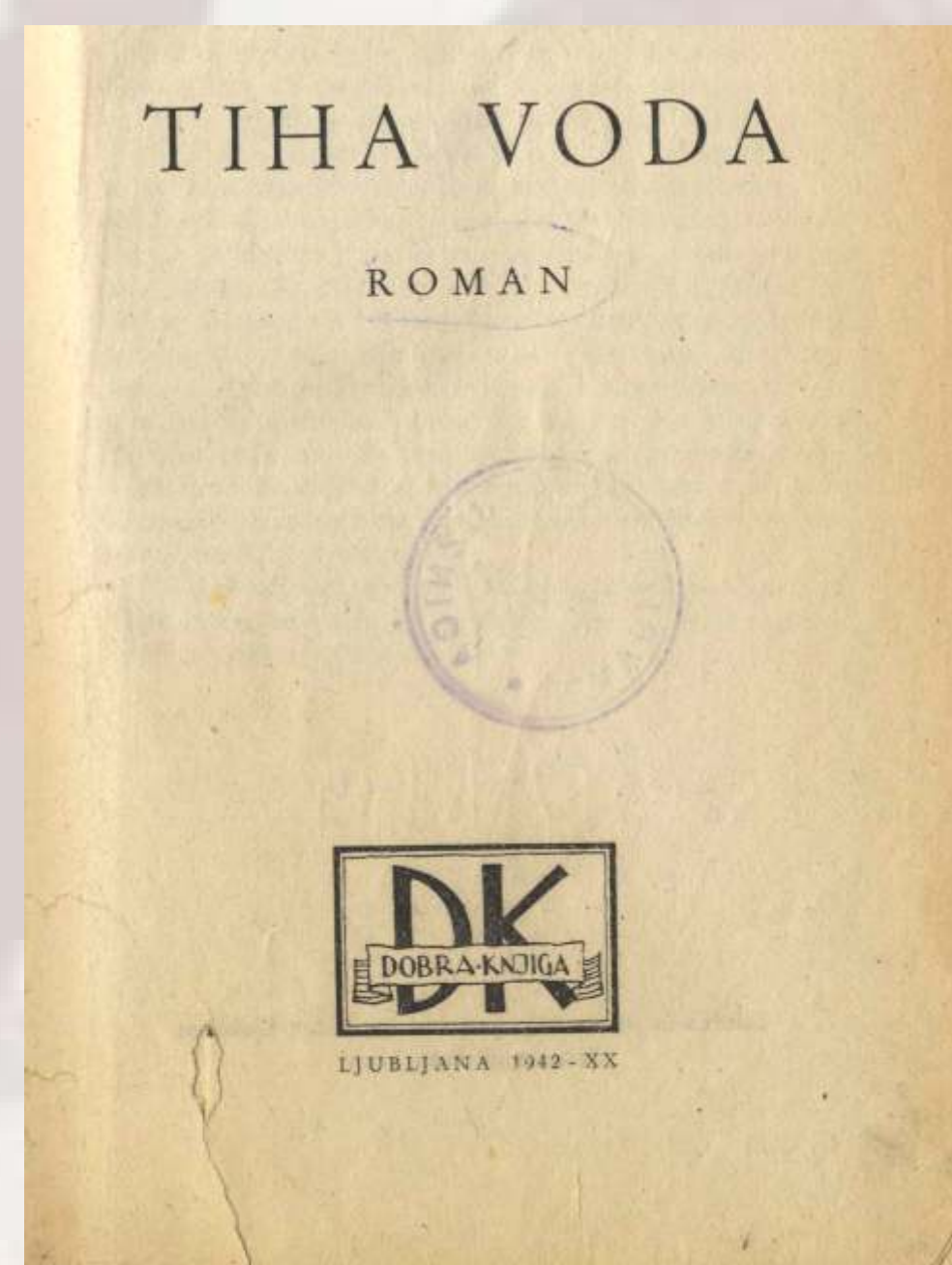

Obraz v zrcalu je njen prvenec, začela ga je pisati pri sedemindvajsetih letih. Izšel je leta 1941. Že prvi roman je opozoril na to, da ima pisateljica izrazit posluš za ustvarjanje živih likov, da umetelno obvladuje jezik, se ne podreja določeni pisateljski smeri ter da posveča osrednjo literarno pozornost predvsem ženskim likom. Opazna je tudi zanjo značilna ironija, ki je še ena izmed rdečih niti njenih del.

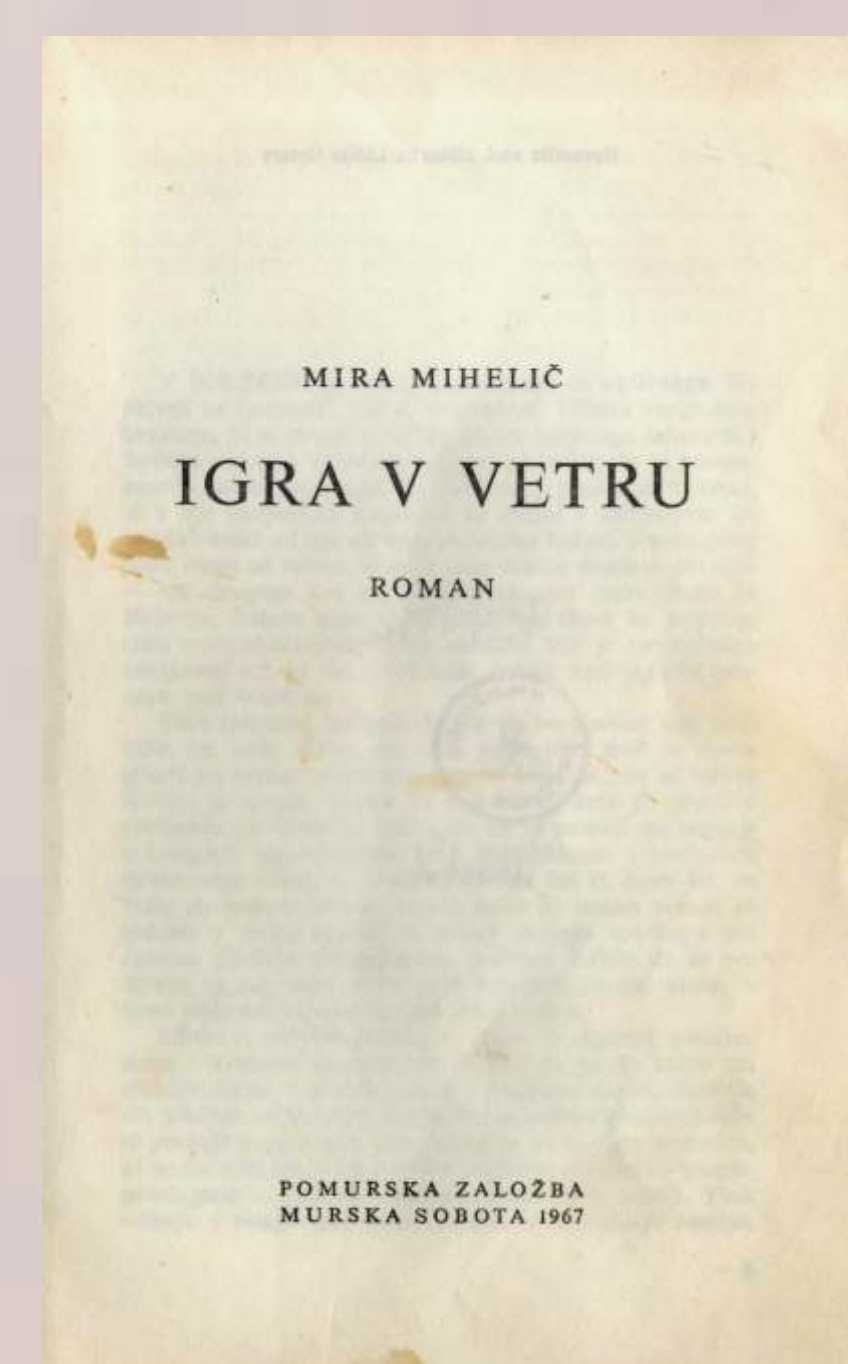
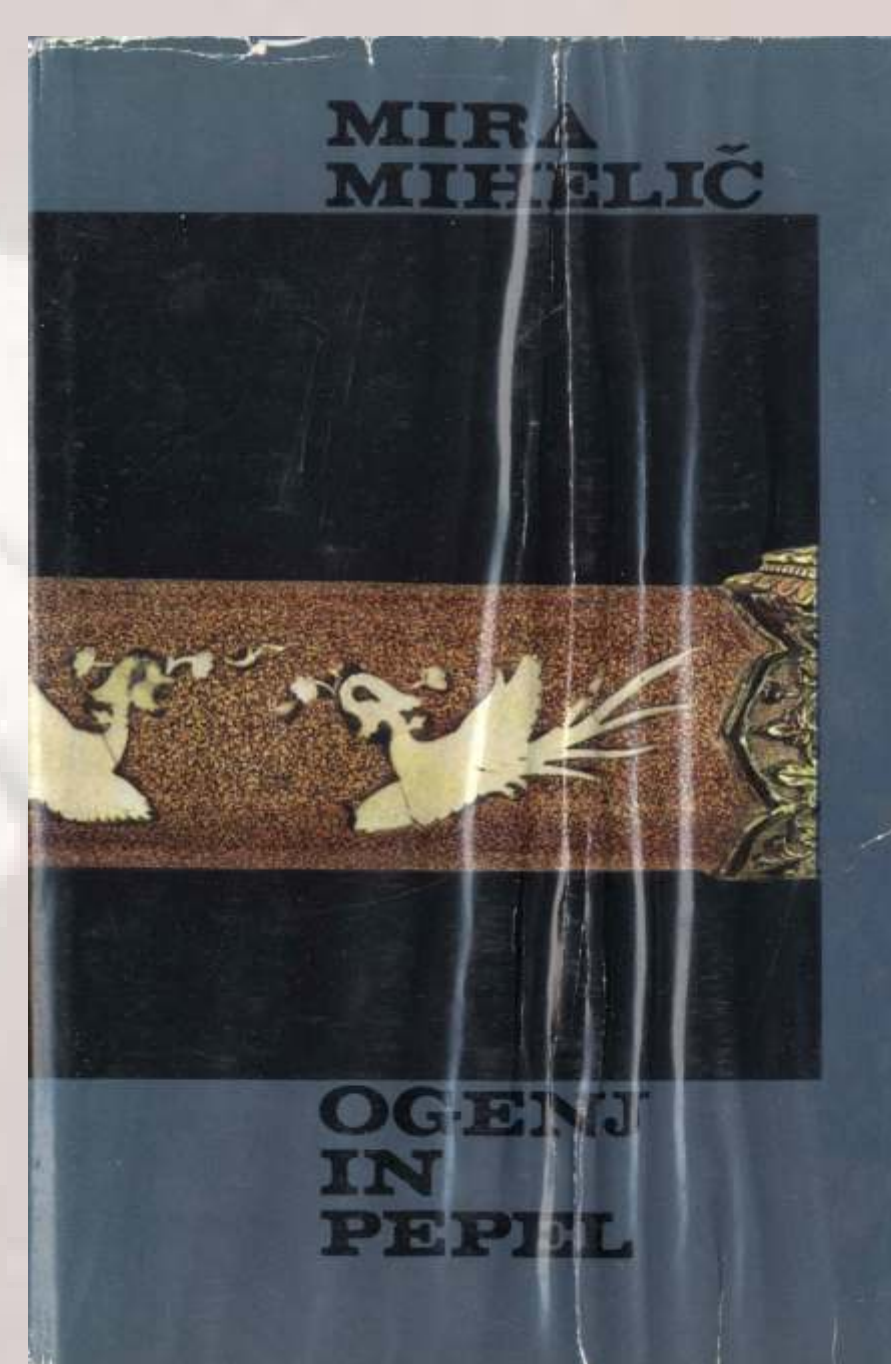
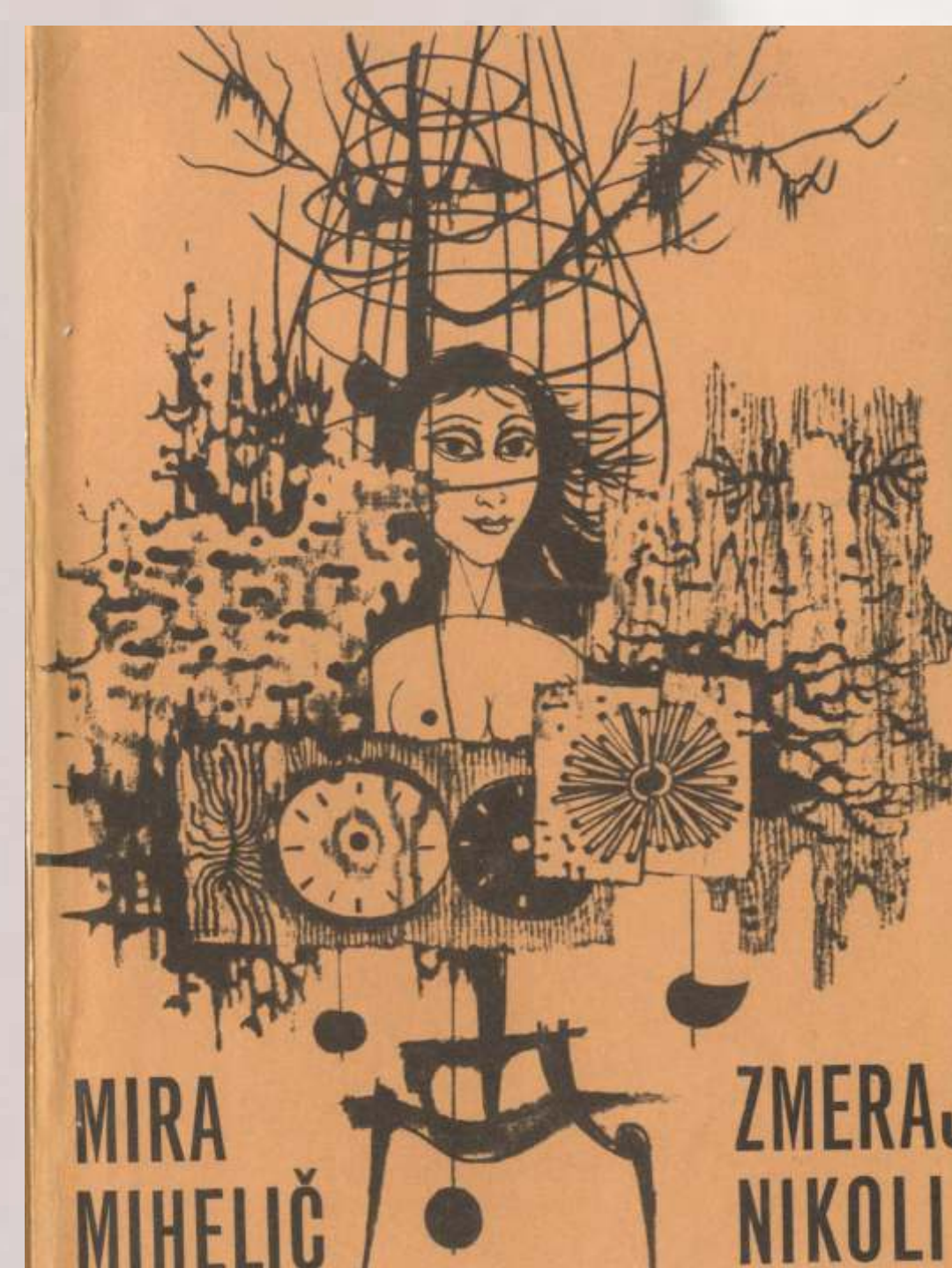

Sledilo je šest romanov, ki so izšli pod skupnim naslovom Plamen ali dim (Mladi mesec, Dolga noč stare gospe, Ogenj in pepel, Hiša večera, Mavrica nad mestom, Stolpnica osamelih žensk). Gre za poskus kronike meščanske družine po vzoru evropskih družinskih sag. Pobudo zanje je Miri dal dobri prijatelj in mentor Juš Kozak, ki ga je zelo cenila kot pisatelja in človeka. Marsikdaj je bil tudi kritičen do njenega dela, toda zmeraj tako, da ji ni jemal poguma, temveč da jo je spodbujal.

Tiha voda, njen drugi roman, nam približa boj za vstop v višjo družbo. Na to delo se tematsko navezuje njen kasnejši roman Hiša večera.

Roman April je spomin na vojne čase, zapisan je v obliki dnevniškega zapisa mlade gospe iz ugledne družine.

»Kateri od vaših romanov vam je osebno najbližji in zakaj?«
»Morda Mala čarovnica, čeprav to sploh ni roman, temveč štiri novele, povezane v celoto z burkavostjo, tragiko in upanjem. Potem Mavrica nad mestom, ki je eden izmed šestih delov moje trilogije Plamen ali dim. V Mavrici, se mi zdi, sem razpela tisti lok med preteklostjo in sedanjostjo, med vzponom in propadom neke družine in neke osebe, ki najbolj ponazarja moj občutek o življenju, zakaj ko se neka usoda tragično konča, se nad reko, ki odteka, razpne mavrica, pod katero drži pot naprej.«
(Branko Hofman, Pogovori s slovenskimi pisatelji)